

SIMON ISTVÁN VERSEI

TÉL VAN

Tél van
a szikéséken szép kegyetlen
éhség
tél van
a csontodon didergő fehérség
fagy és kristály
tél van
és ilyenkor kevésbé romlandók
a lányok
és az ételek

ZENEI KÉP

Serdülő lányok táncolnak
mezítláb a márciusi havon
rózsás talpukra sütkérezni
csillagok gyűlnek

TÁJKÉP

A hályogos hulló patakot
nyakon csípte egy rozoga híd
s a hamvas tájon csöndesen
magára ébredt Sulamith

KLÁRINAK KALÁRISOKKÉNT

Megjöttél: és társtalanságom
 sivatag szegélyén
 lépteid zaja
 tespedésben öröm
 Velem voltál: vágyaimra ágyaztad magad
 és zajló véremlen
 horgonyt vetettél
 Vártál: orgonák halálával
 csitítottad a percek nyugtalanságát
 Vártalak: lapp csavargó
 szívében lappangó
 éjszakájána
 Te vagy nekem: értelme a tévelygésnek
 ragyogása mélységbonú
 igazgyöngynek
 makaos kagylók
 kápráztató betegsége

VIRÁGPORSZEMEK

virágzás
 ügyes álca
 vélkája
 lappangó hite
 a növényvilágnak
 pora
 láva lárva
 ízelt lábak
 erdejének
 arany lángja
 gyümölcse
 titkkadtságok adózója
 verőfényes
 forrás fészek
 fája
 tiltakozója
 viharok szavajárása
 szél utánzó
 útja
 utak keresztútja
 és féktelen övezet

Csóka, 1964